

strta moč, da se ne zmenim za nobeno stvar, da ne primem več za pero, ker bi pisal tako črno in tako zbadljivo, da je bolje, da vsaka misel sprhni v srcu in je pokopana z mano. Ni me motil — poslušal je vse do konca. Nato se je pa toli pristrčno nasmejal, pogledal me tako ljubeznivo, a hkrati karajoče, da je pogled veljal za pol knjige najmodrejših rekov. A ni bil mrzel, ne trd. Smilil sem se mu, in bil je on tedaj mož, ki mi je dvignil v trenutku pogum, pregnal oblake, zjasnil ozračje — in spravil mojo bolno dušo v ravnotežje.

Šla sva k materi. Razvedril in popolnoma utolažil je tudi njo — in ko je na večer odhajal, gledal sem za njim, kot sem gledal včasih z gore za nevihto, katera mi je pred kratkim pretila uničiti cerkev in dom — a se je umaknila in bila samo mojemu očesu mogočna nebeška razsvetljava.

Odšel je Lampe, odvedel nevihto iz srca in pustil v njem jasno nebo in luč. Takrat sem ga zaljubil goreče. — Ali žal, da „stalna samo mjena jest“!

Sedaj sem na Tvojem grobu — Kako naglo je to moralo priti! Nič več mi nisi bil le učitelj, kateremu se sicer zaupno, a vendar s strahom bliža učenec — nič več — bil si mi prijatelj. Kolikokrat si mi poslej pisal, kako me bodril, kako sem se vnemal

ob Tvojem zgledu! — Da, če je pešala energija za delo — tedaj k Tebi — k utelešenemu delu — in vračal sem se osramočen, da tako malo delam, a hkrati v srcu z novo odločnostjo, z novim ognjem in z novimi idejami. In ta luč je sedaj ugasnila? Ta steber se je podrl? Ta velikanska piramida neprestanega dela — ta se je sesula s Tabo v grob? Kdo bo svetil, kot Ti, kdo delal, kot Ti, kdo zidal tako, kot si Ti? In za to si žel celo nehvaležnost, celo psovke — da, da, — žel si jih tudi Ti . . . A trpel si zaničevanje kot mož, in kot plužno črtalo si rezal ledino, naj je bila še tako trda, še tako samorešna in kamenita — naprej je moralo — in šlo je — Ti si hotel, železno hotel!

* * *

Deževati je začelo močneje. Po spomeniku so tekle kaplje kakor solze in ginile v črno prst. Moje lice je škropil mrzel dež, zdramil sem se, ozrl se po grobeh — duša moja je čutila, da sem bil pri njem, zopet pri njem kot nekdanj. Taisti duh je vel iz groba, taista energija vstajala nad njim in se prelivala v moje žile — taista kot nekdanj. Da, res, tudi mrtvi govoré. Še enkrat sem se ozrl na grob, med spomeniki pa je zašumel moj sklep: „Za njim!“

Odkar me ni.

Zapel je glas
z domačih tal
in pred menoj
obžaloval,
kaj se godi,
odkar me ni:

„Izpraznjena
vsa sobica
postala je
podobica
jesenskih dni,
odkar te ni.“

„In tačice
jim pes turin
ne proži več
na opomin,
naprej zbeži,
odkar te ni.“

„In lastovka
pod strešni kap
ne splava več.
Gorkejših sap
sedaj želi,
odkar te ni.“

„Pa kaj je to!
Le trnič siv,
ko marsikje
na srcu živ
jih trn skeli,
odkar te ni.“ — —

Pa kaj je to —
en trn skeleč,
ko v srcu tem
jih raste več
odkar me ni,
odkar me ni! —

Silvin Sardenko.